

ПОЛ ВЕРЛЕН

ЕПИЛОГ

Част 0 от „Сатурничеки стихотворения“

Превод от френски: Кирил Кадийски, 1994

chitanka.info

*Студено слънце грее в небето разводнено.
От вятъра обвяни, пламтят като зора
обречените рози и гаснат постепенно.
И въздухът е хладен — целувка на сестра.*

*Природата за дълго ще слезе днес от трона.
На устните ѝ тъжни усмивка затрептя:
през жълтите простори — към всичко благосклонна*

—
при хората метежни и грешни иде тя.

*И с плаща си, извезан със синя звездна свила,
челата ни избърсва от стинецата пот.
Душата ѝ безсмъртна и вечната ѝ сила
в сърцата беззащитни ще вляят пак живот.*

*Прохладата, успяла листата да разклати,
просторът, в който гаснат и песни, и лъчи,
и всичко — волни птици и облаци крилати, —
и всичко ти нашепва: — Вглъби се. Замълчи!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.